

der kunde opstaa, naar et Ulykkestilfælde falder ind under flere af de gældende Ulykkesforsikringslove, foreslaas det i § 4, at alle Ulykkestilfælde, der indtræffe i Virksomheder, der omfattes af Lovforslaget, skulle behandles efter dettes Bestemmelser, dog med Undtagelse af Ulykker, der indtræffe i Fabrikvirksomheder og Virksomheder i fabrikmæssigt drevne Værksteder, for saa vidt disse Virksomheder ere undergivne Fabriktilsynet, samt Vind- og Vandmølleri, hvilke Virksomheder formentlig naturligst høre ind under den industrielle Ulykkesforsikringslov af 7. Januar 1898.

I § 5, 2det Stykke er det foreslaaet, at Medlemmerne af Arbejdsgivernes Familie, dog Hustruen undtagen, omfattes af Forsikringen. Forholdet er jo hyppigt det, at mindre Bedrifter hovedsagelig drives ved Hjælp af Familiens Medlemmer, og disse synes da at have et rimeligt Krav paa at stilles lige med andre Arbejdere, naar de efter deres Arbejdes Art og Omfang maa sammenstilles med disse.

Af nærliggende Grunde vil det imidlertid formentlig være nødvendigt at sætte en Aldersgrænse med Hensyn til, hvilke Børn der omfattes om Forsikringen, og denne Grænse har man foreslaaet sat ved det 10ende Aar. Naar man har anset det for rigtigt at undtage Hustruen fra Forsikringen, da er Grunden den, at hun nærmest maa sammenstilles med Manden, idet under almindelige Forhold Hustruen og Manden leve i Formuefællesskab, og hun saaledes ikke arbejder for en andens Interesse, men for sin egen; hun er Arbejdsgiver, ikke Arbejder.

Forsikringen bør formentlig gælde alle Arter af Driftsulykker, men ogsaa kun disse; Ulykker, der indtræffe udenfor Arbejdet i den paagældende Virksomhed som saadan, maatte derfor falde udenfor Forsikringen, saaledes Ulykker, der ramme det i Arbejdsgiverens rent personlige Tjeneste staaende Tyende, det Personale, der udelukkende er ansat i Herskabskøkkenet o. l.

Om en Virksomhed, i hvilken en Ulykke er indtruffen, hører ind under Lovens Ramme eller ej, foreslaas afgjort af Arbejderforsikrings-Raadet, hvis Afgørelse dog kan indankes for Indenrigsministeren. (§ 9).

ad II (§§ 10—20).

Forsikringskravene.

Bestemmelserne i dette Afsnit ere i det væsentlige ensartede med Bestemmelserne i de seneste Ulykkesforsikringslove, og de behøve derfor ikke at gøres til Genstand

for særlige Bemærkninger; kun skal fremhæves, at man har anset dets for rettet at sætte en Grænse for Ydelse af Dagpenge til Arbejdsgiverens hjemmевærende Børn, og denne Grænse foreslaas sat ved det fyldte 15de Aar. Dagpengenes Størrelse har man foreslaaet sat til 75 Øre for Personer under 18 Aar og til 1 Kr. 20 Øre for Personer over denne Alder.

Med Hensyn til Størrelsen af den Pengesum, der vil være at erlægge i Tilfælde af Invaliditet, har man i Lighed med, hvad der gælder saavel efter Loven af 7. Januar 1898 som efter Lovene af 3. April 1900 og 1. April 1905, for fuldstændig Invaliditet foreslaaet den sat til det seks-dobbelte af Aarslønnen, og denne er sat til 600 Kr. i Lighed med, hvad der er bestemt i Ulykkesforsikringsloven for Fiskere; en saadan fast Aarsløn synes at være at foretrække fremfor at sætte Erstatningens Størrelse til det seks-dobbelte af den paagældendes virkelige Aarsfortjeneste; *dels* lettes Beregningen, naar man har et fast Beløb at regne med i Stedet for, at man først skal foretage ofte omstændelige Undersøgelser for at kunne konstatere, hvor stor den paagældendes virkelige Fortjeneste har været i det sidste Aar før Ulykkestilfældet; *dels* vil det ved de Virksomheder, som omfattes af nærværende Lovforslag, ofte være overordentlig vanskeligt overhovedet at bestemme Aarslønnen, fordi ofte en væsentlig Del af Vederlaget for den paagældendes Arbejde ikke erlægges i Penge, men bestaar i Præstationer fra Arbejdsgiverens Side, hvis Omfang og Værdi ikke vil være let at paavise.

Den Erstatning, der vil være at udbetale i Tilfælde af den tilskadekomnes Død, har man i Lighed med, hvad der er bestemt i Loven af 3. April 1900 om Fiskeres Forsikring, foreslaaet fastsat til 2,500 Kr.

ad III (§§ 21—24).

Forsikringspligtens Ordning.

Som alt tidligere omtalt, er denne foreslaaet ordnet saaledes, at enhver Arbejdsgiver, saa snart han indtræder i et Forhold, der begrunder Forsikringspligt efter Loven, er pligtig til at afgive sin Risiko til et anerkendt Selskab, der, naar dette er sket, hæfter i Stedet for Arbejdsgiveren. Ligesom man har truffet Foranstaltning til eventuelt at fremtvinge denne Afgivelse af Risikoen derved, at vedkommende Arbejdsgiver under en offentlig